
ЕКОНОМІКА ТА УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНИМ ГОСПОДАРСТВОМ

УДК 338.342.1

О. С. Сакун, аспірантка

**ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ
ЛОКАЛЬНИХ ІННОВАЦІЙНИХ ЦЕНТРІВ В УКРАЇНІ**

Анотація. У статті досліджуються особливості державного регулювання діяльності локальних інноваційних центрів, зокрема технологічних і наукових парків в Україні. Здійснено аналіз останніх досліджень вітчизняних і зарубіжних вчених щодо проблем і особливостей державного регулювання інноваційних центрів. Простежено історію формування законодавчої та управлінської бази у галузі інновацій та охарактеризовано сучасну стратегію державного управління технопарками України. Наголошується на важливості створення єдиної організаційно-правової системи управління локальними інноваційними центрами.

Ключові слова: державне регулювання, локальний інноваційний центр, інноваційна інфраструктура.

А. С. Сакун, аспірантка

**ОСОБЕННОСТИ ГОСУДАРСТВЕННОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ
ЛОКАЛЬНЫХ ИННОВАЦИОННЫХ ЦЕНТРОВ В УКРАИНЕ**

Аннотация. В статье исследуются особенности государственного регулирования деятельности локальных инновационных центров, в частности технологических и научных парков в Украине. Осуществлен анализ последних исследований отечественных и зарубежных ученых относительно проблем и особенностей государственного регулирования инновационных центров. Прослеживается история формирования законодательной и управленческой базы в отрасли инноваций и охарактеризована современная стратегия государственного управления технопарками Украины. Подчеркивается важность создания единственной организационно-правовой системы управления локальными инновационными центрами.

Ключевые слова: государственное регулирование, локальный инновационный центр, инновационная инфраструктура.

O. S. Sakun, postgraduate student

THE FEATURES OF LOCAL INNOVATION CENTERS STATE REGULATION IN UKRAINE

Abstract. The principal aspects of local innovation centers, in particular technology and scientific parks in Ukraine are analyzed in the article. It has been conducted the analysis of domestic and foreign scientific works as for the problems and features of innovation centers state regulation. The history of legislative and administrative base forming in industry of innovations has been retraced and the modern strategy of Ukrainian technology parks state administration has been described. It is also emphasized the significance of forming the unique organization and legal system of the local innovation centers regulation.

Keywords: state regulation, local innovation center, innovation infrastructure.

Актуальність теми дослідження. Сучасні умови глобалізації економічних відносин переконливо свідчать про те, що для забезпечення сталого довгострокового зростання національної економіки та посилення конкуренції необхідна активізація інноваційних процесів, вагомую роль у спрямуванні яких відіграє держава. В Україні держава здійснює регулювання інноваційної діяльності через реалізацію відповідної інноваційної політики, метою якої є поєднання зусиль для досягнення спільних завдань в досягненні економічного зростання наукової сфери, виробничого сектору, фінансової системи й системи освіти. Головною формою такої взаємодії на сучасному етапі розвитку економіки нашої країни виступають локальні інноваційні центри, які в Україні функціонують у формі технологічних і наукових парків. Інтеграція наукової, науково-технічної діяльності і освіти, що втілюється в таких центрах, зміцнює взаємозв'язки між системою освіти та науково-виробничими системами, що дає змогу прискорити впровадження інновацій у виробництво,

ЕКОНОМІКА ТА УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНИМ ГОСПОДАРСТВОМ

а наукову діяльність орієнтувати на вирішення виробничих проблем. А тому формування механізмів державного регулювання діяльності локальних інноваційних центрів в Україні є актуальним питанням для науковців і практиків.

Постановка проблеми. Як вже зазначалося основними формами локальних інноваційних центрів в Україні є технологічні та наукові парки. Технопарк представляє собою територіально відокремлений комплекс, заснований на базі провідного університету, що включає в себе наукові установи, промислові підприємства, інформаційні, сервісні та виставкові комплекси, комфортні житлово-побутові умови. Створення технопарків має за мету комерціалізацію науково-технічної діяльності, більш швидке просування наукових досягнень у виробництво.

З метою розвитку технопаркових структур у перші роки їх існування на цих територіях державою створюється преференціальний (пільговий) режим. Держава має бути організатором та учасником активних інноваційних перетворень в економіці країни, через механізми регулювання і управління локальними інноваційними центрами. Це вимагає законодавчих зусиль не лише на рівні реалізації інноваційної політики держави через прийняття і виконання цільових економічних та науково-технічних програм, а також і на рівні створення правового підґрунтя для міжнародного співробітництва, формування відповідних організаційних механізмів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Значна увага теоретичним і методологічним засадам державного регулювання діяльності локальних інноваційних центрів, стимулювання інноваційної активності та створення сприятливого зовнішнього середовища для інноваційних процесів приділяється у роботах таких зарубіжних дослідників, як С. Валдайцев, Б. Верспаген, П. Друкер, К. Ерроу, Б. Люндвел, Е. Менсфілд, К. Оппенлендер, Б. Санто, Дж. Стігліц, Б. Твісс. Серед докторів вітчизняних вчених у даному напрямі слід виділити роботи В. Александрової, О. Ю. Амосова, Г. Андрощука, Ю. Бажала, В. Базилевича, Л. Безчасного, З. Варналія, А. Гальчинського, В. Гейця, М. Крупки, О. Лапко, А. Мазура, Д. Мерцалова, Т. Морозова, В. Семиноженка, В. Сизоненка, В. Соловійова, Л. Федулової, Д. Черваньова, А. Чухна. Матеріал статті опирається також на аналіз нормативних актів України, а саме: Законів України, Постанов Кабінету Міністрів України, Розпоряджень Президента України; джерел засобів масової інформації, матеріалів наукових конференцій, круглих столів, семінарів і симпозіумів.

Постановка завдання. Головним завданням статті є дослідження теоретичних аспектів державного регулювання діяльності локальних інноваційних центрів в Україні та виокремлення його особливостей на сучасному етапі.

Виклад основного матеріалу. В умовах глобалізації процесів економічного розвитку країн підвищення конкурентоспроможності економіки через інноваційність має стратегічне значення. За Глобальним індексом конкурентоспроможності в 2010-2011 роках Україна посідає 89 місце серед 133 країн. У 2008 році вона була 72 серед 134 країн [1].

За даними облдержадміністрацій, станом на кінець 2011 року в усіх регіонах України діяло лише 24 інноваційних центри, 28 науково-навчальних центрів, 11 інноваційних бізнес-інкубаторів, 5 центрів інновацій та трансферу технологій, 23 центри комерціалізації інтелектуальної власності, 21 науково-впроваджувальне підприємство, 19 регіональних центрів науково-технічної та економічної інформації, 10 інноваційно-технологічних кластерів. У регіонах України практично відсутні венчурні фонди, а створення центрів трансферу технологій знаходиться лише на початковій стадії [2].

Основними проблемами формування інноваційної інфраструктури в Україні є недостатня повнота законодавчої та нормативної бази регулювання діяльності суб'єктів інноваційної діяльності, недостатнє фінансування з боку держави, практична відсутність взаємозв'язку і системної взаємодії елементів інфраструктури. Основні сфери інноваційної діяльності функціонують ізольовано одна від одної, без будь-якої збалансованості в системі своїх взаємодій.

Цілеспрямована державна політика у створенні сприятливих умов для розвитку інноваційних центрів – основа корінного перелому в підвищенні конкурентоспроможності вітчизняних виробництв. Створена з активною державною підтримкою інноваційна інфраструктура – інноваційно-технологічні центри, технопарки, інкубатори бізнесу, інформаційні системи, фонди підтримки інновацій, зокрема, венчурні, розвинена система підготовки і підвищення кваліфікації фахівців у галузі менеджменту – дозволяє розширити масштаби інноваційних процесів, залучаючи в них все нових і нових учасників.

У даний час правова основа формування і вдосконалення інноваційної структури – це комплекс законодавчих і нормативно-правових актів, які регламентують такі питання: створення та

ЕКОНОМІКА ТА УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНИМ ГОСПОДАРСТВОМ

функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів; визначення порядку формування і розгляду пріоритетних напрямів їх діяльності; удосконалення пільгового режиму діяльності технопарків; стимулювання діяльності територіальних інноваційних структур.

Найкращим варіантом розвитку інноваційного середовища є налагодження тісного контакту між державою, безпосередньо зацікавленою в зростанні інновацій, що підвищують соціально-економічне благополуччя громадян, освітою в особі вищих навчальних закладів, що виступають як джерело інноваційних ідей, і бізнесом, здатним здійснити фінансування інноваційних розробок. Можливість здійснити вищезазначене завдання надає створення мережі технопарків за рахунок тісної взаємодії капіталу (відособленого майна) і науково-технічного центру (вищого навчального закладу), науково-дослідну, дослідно-конструкторську та технологічну діяльність якого покликаний фінансувати даний капітал [2].

Стратегічне завдання держави полягає в концентрації фінансового і інтелектуального капіталу на нових пріоритетних напрямках, створенні великих конкурентоспроможних технопарків і фінансово-промислових корпорацій – національних економічних лідерів, здатних виконати функцію індикаторів розвитку.

Для активізації інноваційної діяльності самих лише ринкових механізмів на сучасному етапі розвитку України недостатньо, як свідчить досвід розвинених країн з тривалою історією, необхідні цілеспрямовані регулюючі функції держави в науково-технічній сфері.

Наприклад, у Європі локальні інноваційні центри з'явилися на початку 70-х років. Першими з них були дослідницький парк Університету Херіот-Уатт в Единбурзі, науковий парк Триніті-коледжу в Кембриджі (Велика Британія), Левен-ла-Нев у Бельгії, «Софія-Антиполіс» у Ніцці і ЗРІСТ у Греноблі (Франція). Слід зазначити, що Європа вже в 1968 р. створила в рамках ЄС Генеральний директорат по регіональній політиці. У 1975 р. був створений Європейський фонд регіонального розвитку, в 1988 р. Європарламентом була прийнята Хартія регіоналізму, почала функціонувати Рада регіональних і місцевих співтовариств. У цей же період в США починаються розробки федеральних програм по кооперації постачальницьких фірм, маркетингу і комерції, праці і освіти.

Німеччина є одним з провідних творців технологій і їх постачальників на ринок. У країні розділена компетенція і відповідальність між федеральним урядом і землями. Основними особливостями системи є: законодавче регулювання ринку праці (організація роботи, вчення, найму, звільнення, зарплати); зобов'язання по вигодах, що отримуються від діяльності; взаємодія підприємців і науки; корпоративне управління і банківська оцінка ризиків; можливість для компаній працювати спільно. Активними складовими виступають компанії, університети, адміністративні установи і політики. При аналізі системи обов'язковий комплексний підхід, обов'язковий розгляд взаємозалежності між корпоративною виробничою сферою і інфраструктурою соціально-економічних інститутів, а також рішучість стати інноваційною структурою і методи технологій та інформації.

Уніфікований підхід до міжфірмової співпраці був розроблений в Данії в 1989-1990 рр. На підготовку проекту протягом трьох років було виділено 25 млн. дол., з тим щоб визначити перспективні мережеві структури в країні. Данська Рада з розвитку бізнесу як орган, що відповідає перед урядом за розробку концепції кластеризації, ініціювала ряд нових розробок в цій області. У дослідження включилися Міністерство бізнесу і промисловості, Міністерство досліджень, Міністерство освіти, Міністерство праці, Агентство розвитку торгівлі і промисловості і Міністерство фінансів.

Останніми роками в Україні в цьому відношенні сталися істотні зрушення, як позитивні, так і негативні.

Правову основу розвитку інноваційної діяльності в Україні складає система законодавчих і підзаконних актів, які регулюють різноманітні суспільні відносини в процесі життєвого циклу інновацій, у тому числі і при створенні технопарків.

У 1991 року вперше в СНД було ухвалено Закон України «Про основи державної політики у сфері науки і науково-технічної діяльності», який згодом, 1998 року, було замінено Законом України «Про наукову і науково-технічну діяльність» [3].

Починаючи з 1992 року, прийнято також низку законів, що регламентують правову охорону інтелектуальної власності, науково-технічної інформації, наукової і науково-технічної експертизи, вищої освіти, майнову діяльність Національної академії наук України.

ЕКОНОМІКА ТА УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНИМ ГОСПОДАРСТВОМ

За ініціативою Міністерства науки та технологій було підготовлене Розпорядження Президента України № 17/96-рп, яке підтримало ініціативу щодо створення і функціонування в Україні технопарків і інноваційних структур інших типів. На підставі цього розпорядження були затверджені Кабінетом Міністрів України «Положення про порядок створення і функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів» [4] та «Положення про Міжвідомчу раду з координації діяльності щодо організації та функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів» [5].

Загальний порядок створення і функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів, їх правовий статус, основи взаємовідносин учасників цих структур визначаються «Положенням про порядок створення і функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів» (затверджене Постановою від 22 травня 1996 р. № 549). Згідно з цим Положенням інноваційна структура (технопарки та інноваційні структури інших типів) — це юридична особа будь-якої організаційно-правової форми, що створена відповідно до законодавства (вид А), або група юридичних і фізичних осіб, яка діє на основі договору про спільну діяльність (вид Б), з визначеними галузями діяльності та типом функціонування, орієнтованим на створення та впровадження наукомісткої конкурентоспроможної продукції.

Учасниками інноваційної структури можуть бути будь-які підприємства, організації та установи незалежно від форм власності, Інноваційні структури створюються з метою інтенсифікації розроблення, виробництва та впровадження наукомісткої конкурентоспроможної продукції і спрямування взаємоузгоджених дій наукових організацій, закладів освіти, промислових підприємств та інших суб'єктів на задоволення потреб внутрішнього ринку і нарощування експортного потенціалу країни. Ця мета досягається шляхом державного регулювання інноваційної діяльності з реалізацією принципу свободи підприємництва в цій сфері [4].

Інноваційні структури створюються за ініціативою центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, організацій та установ незалежно від форм власності і громадян.

Організаційне та методичне забезпечення створення і функціонування інноваційних структур здійснюється Міжвідомчою радою з координації діяльності щодо організації та функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів, яка діє відповідно до положення, що затверджується Кабінетом Міністрів України [5].

Міжвідомча рада готує експертний висновок та пропозиції щодо надання інноваційній структурі відповідного статусу. Міністерство освіти і науки за поданням Міжвідомчої ради здійснює реєстрацію інноваційної структури та її основного інноваційного продукту шляхом включення її до Державного реєстру інноваційних структур та видачі відповідного свідоцтва, яке дає право на отримання податкових, валютно-фінансових та інших пільг і переваг, установлених законодавством.

Інноваційна структура може бути позбавлена статусу шляхом виключення її з Державного реєстру інноваційних структур, підставою для того може бути невідповідність її діяльності критеріям, визначеним Міжвідомчою радою, або ліквідація інноваційної структури.

Рішення про виключення інноваційної структури з Державного реєстру приймає Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України за поданням Міжвідомчої ради.

Статут інноваційної структури і договір про спільну діяльність та проект діяльності інноваційної структури подаються до Міжвідомчої ради.

З метою стимулювання інновацій і впровадження наукових результатів у виробництво, апробації механізмів підтримки реалізації результатів досліджень 1997 року було ухвалено Закон України «Про спеціальну економічну зону «Яворів» і створено технологічний парк «Яворів».

У 1999 році Верховною Радою України було схвалено Концепцію науково-технологічного і інноваційного розвитку України.

У 1999 році було ухвалено Закон України «Про спеціальну економічну зону туристсько-рекреаційного типу «Курортполіс «Трускавець» і створено перший в Україні технополіс.

Того ж 1999 року було ухвалено Закон України «Про спеціальний режим інвестиційної і інноваційної діяльності технологічних парків», згідно з яким станом на 1 січня 2012 року діє 16 технологічних парків.

Згодом було ухвалено інші ключові Закони України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» (2001 р.), «Про інноваційну діяльність» (2002 р.).

ЕКОНОМІКА ТА УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНИМ ГОСПОДАРСТВОМ

Законом України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» (2003 р.) визначені стратегічні і середньострокові пріоритетні напрями інноваційного розвитку суспільства, реалізація яких має здійснюватися при безпосередній участі вітчизняної науки на основі нових наукових розробок і технологій. Введено також класифікацію пріоритетів інноваційної діяльності за масштабністю: державні, галузеві, регіональні. Визначено порядок формування, реалізації та моніторингу виконання загальнодержавних пріоритетів, а також середньострокових пріоритетів інноваційного розвитку регіонів і галузей.

Недосконалість правової бази регулювання діяльності технологічних парків та інших інноваційних утворень посилює практика призупинення окремих статей чинних законів законодавчими чи підзаконними актами. Так, статтями 21 і 22 Закону України «Про інноваційну діяльність» передбачалося стимулювання інноваційної діяльності шляхом встановлення пільг: безкоштовне користування землею; звільнення від місцевих податків; звільнення від державних податків у перші два роки її функціонування, 25 % оподаткування на третій рік та 50 % на всі подальші роки. Всі ці пільги повинні були надаватися після акредитації технопарку в Міністерстві науки та технологій, яке очолювало організаційну роботу в цьому спрямуванні. Проте чинність цих статей була призупинена спочатку в 2003 році, а потім і в 2004 році, а у 2005 році – повністю скасована [6].

З прийняттям у 2006 році Закону України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» Україна намагається включитися в світовий процес комерціалізації наукових знань [7].

Трансфер технологій є необхідною і достатньою умовою існування ринкових відносин у сучасній постіндустріальній державі і стрімкий перехід до такої форми роботи на ринку інтелектуальної власності надзвичайно важливий для України з нашими євроінтеграційними прагненнями.

Названий Закон визначає правові, економічні, організаційні та фінансові засади державного регулювання діяльності у сфері трансферу технологій і спрямований на забезпечення ефективного використання науково-технічного та інтелектуального потенціалу України, технологічності виробництва продукції, охорони майнових прав на вітчизняні технології на території держав, де планується або здійснюється їх використання, розширення міжнародного науково-технічного співробітництва. Також ним визначаються повноваження суб'єктів державного регулювання інноваційної діяльності.

Проте слід зазначити, що відсутність сформованого системного підходу, науково обґрунтованих концептуальних засад і єдиного структурованого «дерева цілей» державної науково-технологічної та інноваційної політики не компенсується збільшенням кількості законодавчих і нормативно-правових актів, численними змінами та доповненнями до них. Як світовий, так і вітчизняний досвід свідчить, що чим частіше змінюються правові норми, тим гірше вони виконуються.

Нормативно-правова база регулювання діяльності локальних інноваційних центрів є досить суперечливою, крім того не повною мірою відповідає засадам економіки, що ґрунтується на знаннях. На сьогодні відсутня достатньо ефективна правова основа функціонування венчурного капіталу як ринкового інституту, а процедури створення окремих суб'єктів інноваційної діяльності безпідставно ускладнені.

Ще однією спробою подолати труднощі інноваційного розвитку та уникнути значного розриву між навчальним і науково-дослідним процесами став прийнятий у 2009 році Закон України «Про наукові парки» [8]. Зазначений законопроект визначає правові, економічні, організаційні відносини, пов'язані зі створенням і функціонуванням наукових парків, заснованих на базі вищих навчальних закладів IV рівня акредитації та наукових установ України, і спрямований на інтенсифікацію процесів розроблення і впровадження виробництва інноваційної продукції та її реалізації на внутрішньому та зовнішньому ринках, поєднання освіти, науки і виробництва з метою прискорення інноваційного розвитку економіки України. Зокрема, цей Закон дещо розширює можливості діяльності наукових парків, наприклад, звільняється від обкладання ввізним митом наукове, лабораторне, дослідницьке обладнання, встановлюється особливий порядок сплати комунальних послуг та орендної плати.

Затверджений у 2010 році новий Податковий кодекс не містить механізмів безпосередньої підтримки інноваційної діяльності. Стимулюючі норми для окремих галузей економіки, що включені до нього, не пов'язані з інноваційним підґрунтям чи стратегією розвитку [9].

ЕКОНОМІКА ТА УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНИМ ГОСПОДАРСТВОМ

Відповідно до змін від 02 грудня 2010 року технологічним паркам надаються цільові субсидії у розмірі 50 % сум ввізного мита.

У 2011 році було затверджено нову редакцію Закону України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», яка передбачає запровадження на підставі ґрунтовних прогнозно-аналітичних досліджень цілісної системи формування та реалізації пріоритетних напрямів інноваційної діяльності, спрямованих на розвиток економіки [10].

Можливо, розробка Кодексу законів про наукову, науково-технологічну та інноваційну діяльність дозволить створити цілісну правову систему регулювання зазначених сфер діяльності.

Таким чином, в Україні продовжується формування системи регулювання діяльності локальних інноваційних центрів, здійснюються заходи для створення привабливих і мотиваційних умов для основних учасників інноваційного процесу з метою їхньої взаємодії на основі спільних інтересів і цілей.

Висновки. Наша країна має високий науково-технічний потенціал визнаних у світі власних наукових шкіл та унікальних технологій розробки нових матеріалів, біотехнології, радіоелектроніки, фізики низьких температур, ядерної фізики, електрозварювання, технологій у галузі інформатики, телекомунікацій та зв'язку. Проте для України поки що характерні відсутність базових інновацій, незначна кількість інноваційної продукції принципової новизни, низька інноваційна активність підприємств. Інноваційні структури представлені відокремленими локальними інноваційними центрами, які зосереджують у собі основний інноваційний потенціал країни. А тому важливим аспектом є побудова єдиної системи державного регулювання діяльності таких центрів. Окремі спроби вже зроблені в правовому і організаційному полях, проте дані проекти потребують суттєвих доробок.

Для досягнення цілей інноваційного розвитку національної економіки повинен бути розроблений ефективний механізм регулювання, направлений на забезпечення єдності науки і виробництва, на перетворення досягнень науки і техніки в органічну необхідність економіки.

Література

1. Наукогради : світовий досвід та українські можливості : матеріали круглого столу, 27 липня 2011 р. / Держ. Агентство України з питань науки, іннов. та інформ., Центр «Харківські технології» [та ін.]. – К. : Держ. Агентство України з питань науки, іннов. та інформ., 2011 – 35 с.
2. Особливості та проблеми формування інноваційної інфраструктури в Україні / Н. Г. Мехеда, К. Завадська // Вісник Черкаського національного університету ім. Богдана Хмельницького. – 2010. – № 4. – С. 36-40.
3. Про наукову і науково-технічну діяльність : Закон України від 13.12.91 № 1977-XII [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : http://www.osvita.org.ua/pravo/law_06/part_06
4. Про порядок створення і функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів : Постанова від 22.05.96 р. № 549, зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс] / Кабінет Міністрів України. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/549-96-p>
5. Про Міжвідомчу раду з координації діяльності щодо організації та функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів : Постанова від 29.04.96 р. № 471 [Електронний ресурс] / Кабінет Міністрів України. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/471-96-%D0%BF>
6. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні : Закон України від 08.09.2011 р. № 3715-VI [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3715-17>
7. Про інноваційну діяльність : Закон України від 04.06.2002 р. № 40-IV зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=40-15>
8. Про державне регулювання діяльності в сфері трансферу технологій : Закон України від 14.09.2006 р. № 143-V зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/143-16>
9. Про наукові парки : Закон України від 25.06.2009 р. № 1563-VI зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1563-17>
10. Податковий кодекс України : за станом на 2.12.2010 р. № 2755-VI [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2755-17/page>

Bibliography

1. Naukohrady : svitovyi dosvid ta ukraïnski mozhlyvosti : materialy kruhloho stolu, 27 lypnia 2011 r. / Derzh. Ahentstvo Ukrainy z pytan nauky, innov. ta inform., Tsentr «Kharkivski tekhnolohii» [ta in.]. – K. : Derzh. Ahentstvo Ukrainy z pytan nauky, innov. ta inform., 2011 – 35s.
2. Osoblyvosti ta problemy formuvannya innovatsiinoi infrastruktury v Ukraini / N. H. Mekhed, K. Zavadska // Visnyk Cherkaskoho natsionalnoho universytetu im. Bohdana Khmelnytskoho. – 2010. – № 4. – S. 36-40.
3. Pro naukovu i naukovo-tekhnichnu diialnist : Zakon Ukrainy vid 13.12.91 № 1977-XII [Elektronnyi resurs] / Verkhovna Rada Ukrainy. – Rezhym dostupu : http://www.osvita.org.ua/pravo/law_06/part_06
4. Pro poriadok stvorennia i funktsionuvannya tekhnoparkiv ta innovatsiinykh struktur inshykh typiv : Postanova vid 22.05.96 r. № 549, zi zminamy ta dopovnenniamy [Elektronnyi resurs] / Kabinet Ministriv Ukrainy. – Rezhym dostupu : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/549-96-p>.

ЕКОНОМІКА ТА УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНИМ ГОСПОДАРСТВОМ

5. Pro Mizhvidomchu radu z koordynatsii diialnosti shchodo orhanizatsii ta funktsionuvannia tekhnoparkiv ta innova-tsiinykh struktur inshykh typiv: Postanova vid 29.04.96 r. № 471 [Elektronnyi resurs] / Kabinet Ministriv Ukrainy. – Rezhym dostupu : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/471-96-p>

6. Pro priorityetni napriamy innovatsiinoi diialnosti v Ukraini : Zakon Ukrainy vid 08.09.2011 r. № 3715-VI [Elektronnyi resurs] / Verkhovna Rada Ukrainy. – Rezhym dostupu : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3715-17>

7. Pro innovatsiinu diialnist: Zakon Ukrainy vid 04.06.2002 r. № 40-IV zi zminamy ta dopovnenniamy [Elektronnyi resurs] / Verkhovna Rada Ukrainy. Rezhym dostupu : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=40-15>

8. Pro derzhavne rehuliuвання diialnosti v sferi transfertu tekhnolohii : Zakon Ukrainy vid 14.09.2006 r. № 143-V zi zminamy ta dopovnenniamy [Elektronnyi resurs] / Verkhovna Rada Ukrainy. – Rezhym dostupu : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/143-16>

9. Pro naukovi parky : Zakon Ukrainy vid 25.06.2009 r. № 1563-VI zi zminamy ta dopovnenniamy [Elektronnyi resurs] / Verkhovna Rada Ukrainy. – Rezhym dostupu : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1563-17>

10. Podatkovyi kodeks Ukrainy : za stanom na 2.12.2010 r. № 2755-VI [Elektronnyi resurs] / Verkhovna Rada Ukrainy. – Rezhym dostupu : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2755-17/page>

Надійшла 19.04.2012